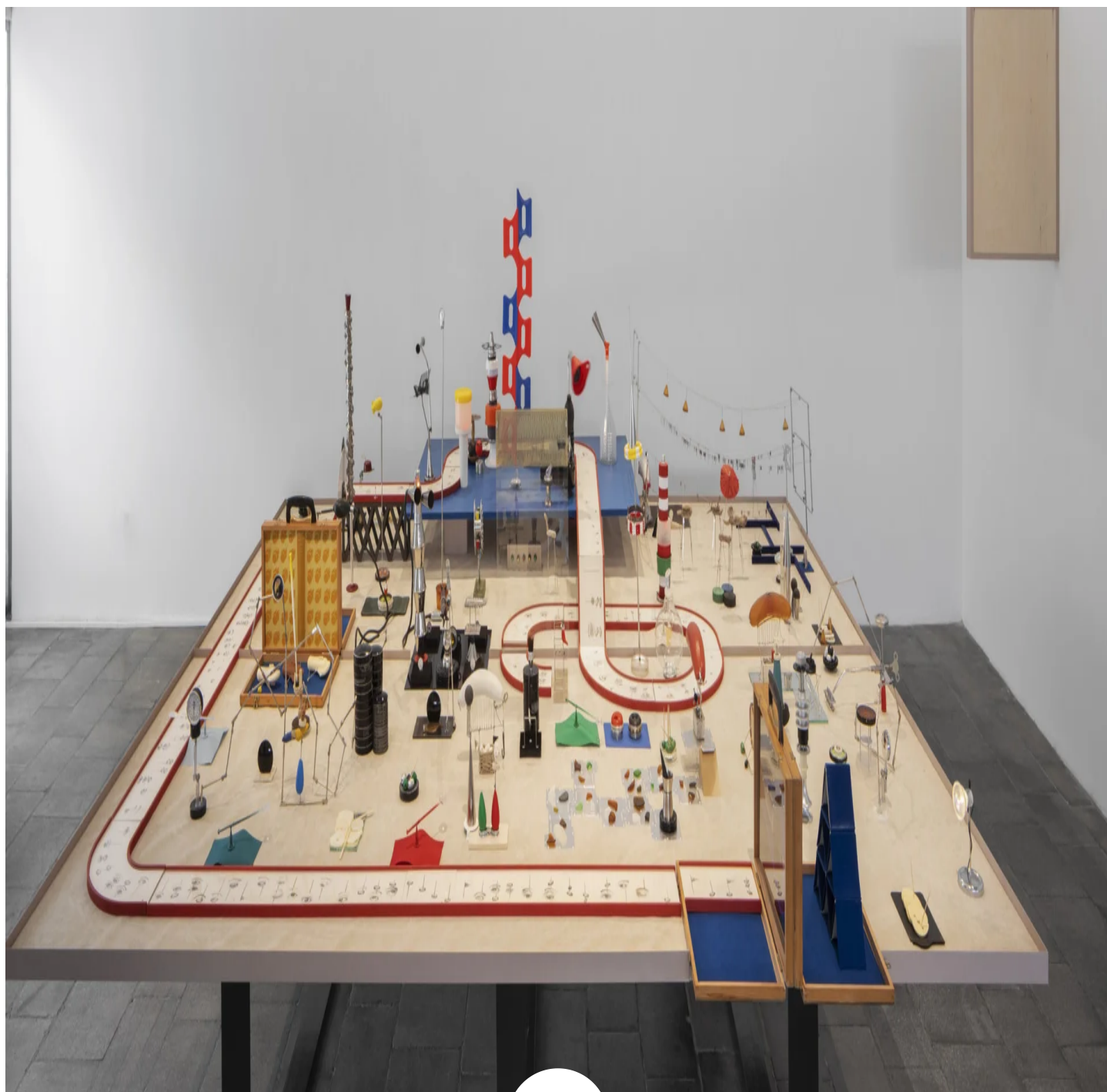

הארץ

מאחורי כל הרעש והצלצולים מסתתרת אמנות מקורית

גיא גולדשטיין רקח את ההצבה הקינטית שלו משאריות וזיכרונות של
אובייקטים, דימויים וצלילים. התערוכה שלו היא קקופוניה ויזואלית
ואקוסטית מעוררת מחשבה

שם התערוכה החדשה של גיא גולדשטיין מבלבל. בטקסט של האוצרת ורדית גרוס הקקפוניה הוויזואלית והאקוסטית שמוצגת ב"טעויות העתיד וכיבוד קל" מקושרת לירידים העולמיים שבמשך כמאה שנים מותגו כהיכלות התצוגה של פסגות ההישגים האנושיים, נכון לאותה שנה. הם הותירו אחריהם שרידים מפוארים כמו מגדל אייפל בפריז, הגלגל הענק, הקריסטל פאלאס בלונדון, חידושים והמצאות והרבה אופטימיות ותקוות לעתיד טוב, יעיל, נקי, מסודר, מלהיב יותר. הירידים היו לא רק מפגנים של הישגים טכנולוגיים ותרבותיים, אלא גם תרכיז של לאומיות, קפיטליזם ובמשך עשרות שנים קולוניאליזם וגזענות. עכשיו, כשלפחות וירטואלית העולם הוא כפר גלובלי, ויותר אנשים מכל מקום יכולים להגיע לכל מקום די בקלות ומהר, סר חינם של הירידים האלה. הירידים של תעשיות ותחומים מסוימים ממכונות ועד נשק, מפלסטיק ועד אמנות ממשיכים להתקיים, אבל אותם מרחבי ענק זמניים שבהם לכל מדינה יש ביתן נראים מיותרים. אפשר פשוט לגלוש ברשת ולדעת איזה טעמי גלידה מוצעים ביפן, וכמה זול להדפיס בתלת ממד כיסאות בצ'ילה.

גם אחרי שאותו קרנבל שנתי או דו שנתי נעלם מן העולם משהו בכל זאת נשאר. משהו מכל הירידים, מכל הביאנלות, קרקסי התיעוש והאמנויות, מכל החידושים וההמצאות, הגאדג'טים והאופנות החולפות. חלק ממה שנשאר הוטמע בזרם האינסופי של אובייקטים, דימויים, צלילים וטעמים שאינו חדל לרגע. חלק לא קטן מצא את דרכו לפח האשפה של ההיסטוריה. מאלה שנותרו, משאריות ומזיכרונות רקח גולדשטיין את ההצבה הקינטית שלו.

- פרסומת -

מהם ומההיסטוריה של האוונגרד שמתחילת דרכו התעניין בתופעות שהן עמודי התווך של התערוכה: מוזיקה, טכנולוגיה ומשחקיות. בקומת הכניסה ניצב שולחן גדול ועליו מה שנראה כדגם של עיר או אולי מסלול של רכבת חשמלית, או משטח עבודה של הנדימן שבשעות הפנאי עוסק בקסמים.

ב"הצעת הגשה", המודל־זירה שבקומת הכניסה, אין פירוטכניקה אלא שימוש בסיסי במנועים קטנים ובבקרים כדי ליצור התרחשויות חסרות תכלית, בדומה לאלו שהציעו הדאדאיסטים, תנועת פלוקסוס, ולהצבות ותיעודן בווידיאו של צמד האמנים השווייצרי פטר פישלי ודיוויד וייס ובהן שרשורי אירועים קינטיים־מכניים של אסונות זוטא. נקניקיות מפלסטיק, בקבוקונים, חלקי ציוד רפואי, קיסמי שיניים ומטריות קוקטייל, קטעי מסילה וכפתורים — כולם מתוצפתים על אינספור עיניים בעוד החפצים זזים, רוטטים, מרעישים.

"אמות המידה הטובה", 2022, צילום: טל ניסים / באדיבות ארטפורט

החלק המעניין והמקורי של התערוכה, "אמות המידה הטובה", נמצא בקומה התחתונה של החלל. על כ־15 מעמדים לתווי נגינה הוצבו משטחים מסוגים וחומרים שונים. בסופן של הזרועות שנעו מעל ולצד המשטח חובר אלמנט שהמפגש שלו עם המשטח יצר שילוב של תנועה וסאונד. החל במכונות הרעש של הפוטוריסט לואיג'י רוסולו דרך שיתופי הפעולה של ג'ון קייג' עם הניאודאדיסטים וכלה במיצבי הסאונד של אהד פישוף ואורי קצנשטיין, צלילים, קולות רעשים ומוזיקה נהפכו לחלק אינטגרלי של האמנות המודרנית והעכשווית, ולזו של גולדשטיין זה יותר מעשור.

כל מעמד תווים הוא הזמנה להתבוננות והקשבה מעמיקה, להאטה, לשימת לב לפרטים, להשתקעות בהצעה החזותית־אקוסטית־קינטית שנפרשת ומתהווה מולנו. אחת הזרועות מנסה שוב ושוב — בצדק — להדוף מהמדף ללא הצלחה את הספר "מילון המוזיקה". הוא חוטף "אגרוף" ואנחנו שומעים חבטה. זרוע דקיקה אחרת מדמה את רפרוף עלי הכותרת שהודבקו לדף תווים, ושמעליהם היא מרחפת. עיפרון נע בקשת מדודה, קבועה מנקודת ה־Almost ועד פעמון ה־Most, מצלצל ונסוג כמו מתאגרף קופצני. כשמתעכבים מגלים שבתוך סימפוניית הצעצועים מסתתרות שלל התייחסויות להיסטוריה של האמנות המודרנית. רישומי הפעולה האתלטיים של שיבץ כהן לצד עין הקרוקודיל של פרנסיס פיקאביה וחברים; הג'אנק פוד המנופח של קלאס אולדנבורג ליד הצבעוניות הילדותית של חואן מירו.

